

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

မငိုတတ်သူရဲမျက်ရည်

(၁၁၈
၃၂ : ၃၈ : ၀၅၂၃၈)

အခန်း(၁)

‘ဖြန်း’

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ရိုက်ချက်သည် မည်မျှ နာကျင်လိမ့်မလဲ လို့ မေးစရာမလိုတော့။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်စလုံး နာကျင်စပ်ဖျဉ်းခြင်းနှင့်အတူ သူမကိုယ်လေးမှာ ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေ၏။

‘မမ’

ညီမလေးက သူမကို ပြေးဖက်ပြီး တအိအိနှင့် ငိုလေသည် ။ အံကို တင်းခနဲကြိတ်၍ သူမ ကုန်းထလိုက်သည် ။ ငိုဖို့ ကို မကြိုးစားမိခဲ့။ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော ဖေဖေမျက်လုံးအစုံကို ရင်ဆိုင်၍ ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

‘ဘာလဲ... နင်က ငါ့ကို အာခံမလို့ လား’

‘သမီးကို ဘာအပြစ်ရှိလို့ ရိုက်တာလဲ ဖေဖေ’

‘နင် ကိုယ့်အပြစ်ကို ကိုယ်မသိဘူးလား။ ငါ မကြိုက်မှန်းသိရဲ့ နဲ့ ... နင် ဒါတွေကို...’

ဖေဖေ လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ မျက်လုံးကို စွေကြည့်လိုက်သည် ။ ပြန်ကျဲနေသော စာရွက်ဖြူလေးတွေက သူမကို သနားပါလို့ တောင်းပန်ခယ

နေသည့်နယ်။ သူမ စာရွက်ကလေးတွေကို ပြန်လည်၍ ကောက်ယူ
စုစည်းလိုက်ပြီး...

‘သမီး... ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ဖေဖေရဲ့ ။ ပြီးတော့
ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း မစော်ကားဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း မထိခိုက်ဘူး’

‘သူများကို မထိခိုက်ပေမဲ့ ငါ့ကို ထိခိုက်တယ်။ ငါးပြားမရ၊ ဆယ်ပြား
မရနဲ့ ဒီဘုံမဝင် ဆုံမဝင်အလုပ်ကို လုပ်နေတာ သူများ တွေ ကဲ့ရဲ့ နေကြ
ပြီ မိနွေရဲ့ ... အဲဒါ နင်သိလား’

ကိုယ့်အဖေမို့သာ ငြိမ်ခံနေရတာ။ သူများ သာဆိုလျှင် စကားတစ်လုံး
တည်းနဲ့ ပစ်လဲသွားအောင် ပြောလိုက်ချင်ပါတိ။

‘ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ချီးမွမ်းကဲ့ရဲ့ ဓားနှစ်လက်ရဲ့ ကြား အလှီးခံ
ပစ္စည်းတစ်ခုပဲ ဖေဖေ... ရှောရှောရှူရှူ ပြတ်ချင်လည်း သူတို့ ပဲ။ မပြတ်
ချင်လို့ အမျှင်တွဲကျန်နေတာလည်း သူတို့ ပဲ။ သမီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရု
မစိုက်ဘူး’

‘အရူးမ... နင် စကားတတ်တိုင်း ငါ့ကို ပြန်ပြောမနေနဲ့ ။ ဒီနေ့ကစ
ပြီး အဲဒီကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေ နင် လုံးဝ မရေးရဘူး’

နွေခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါထုတ်၍ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပစ်လိုက်သည် ။
နွေဆိုတာ အရာရာကို ဘယ်တော့မှ အရှုံးပေးတတ်သူ မဟုတ်။ ခေါင်း
မာသည် ။ စနေသမီးမို့ စိတ်လည်း ပြင်းသည် ။ သူမနာမည်က ‘နွေ
တန်ခိုး’။ မြန်မာလနှင့် တပေါင်းလဆန်း(၁၄)ရက်နေ့မှာ မွေးတာ။ ဒါ
ကြောင့် ‘နွေတန်ခူး’ လို့ ခေါ်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်အချို့က
ဆိုလျှင် နွေကို သားဦးစနေ မီးလိုမွေဦးမှာ ဟု မကြားတကြား ပြော
တတ်ကြသည် ။ နွေ မေမေ့ကို ပြန်ပြောပြတော့ မေမေက ရယ်ကာ...

‘မဟုတ်တာ သမီးရယ်... သမီးက သားဦးမှ မဟုတ်တာ။ သမီးထက် အကြီးရှိသေးတယ်။ သမီးရဲ့ ကိုကိုပေါ့’

‘သူကရောဟင်... ခု ဘယ်မှာ လဲ မေမေ။ ကိုကိုက သမီးတို့ နဲ့ ဘာ လို့ အတူမနေတာလဲ’

လို့ ကလေးဘဝက နားမလည်စွာ မေးမိခဲ့တော့ မေမေ့ မျက်နှာက လေး ညိုကာ...

‘တစ်လသားအရွယ်ကတည်းက ဆုံးသွားတာ သမီးရဲ့ ’

အဲဒီလိုပြောပြီး နောက်ထပ် ရှင်းပြခဲ့သေးတယ်။ တစ်လသားအရွယ် လေး ဆုံးသွားပြီး နောက်ထပ် ကလေးယူဖို့ မေမေ ကြောက်နေသည် တဲ့ ။ နောက်တစ်ယောက်မွေးလို့ များ ဒီလို တိမ်းပါးယိမ်းပါးဖြစ်ခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ သန္ဓေတားဆေးတွေ သောက်ခဲ့တာတဲ့ လေ။ နောက်တော့ ဖေ ဖေက ကလေးယူဖို့ ခဏခဏ တိုက်တွန်းပြီး ဖျောင်းဖျခဲလို့ နွေကို မွေးခဲ့ တာ။ နောက် နွေ သုံးနှစ်သမီးမှာ ညီမလေး ‘ဆောင်းနှင်းစက်’ ကို ထပ် မွေးခဲ့သည် ။

နွေက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကျောင်းမှာ စာတော်သည် ။ အနေ အေးသဖြင့် သူများ တွေစလို့ ငိုခဲ့ရတဲ့ အခါပေါင်း မနည်းတော့။ နောက် တော့ မေမေက ပြောသည် ။

မျက်ရည်ဆိုတာ အရှုံးသမားတွေရဲ့ ထွက်သက်ပဲ။ သမီး မငိုရဘူး။ သမီးနာမည်က နွေတန်ခူးပဲဟာ နွေဆိုတာ နွေနဲ့ တူအောင် သူများ ထက် ထက်မြတ်ရမယ်။ သူများ ထက် ပိုပြီး ပူပြင်းရမယ်။ စိတ်ဓါတ်ကို အရောင်မဖျော့စေနဲ့ ။ ခုတစ်ခါ သူများ စလို့ ငိုပြီးပြန်လာရင် အရိုက်ခံရ မယ်ဆိုတဲ့ မေမေ့စကားသံဟာ နွေစိတ်ဓါတ်ကို သံမဏိထက် မာကျော စေခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး နွေမငိုမိအောင် ကြိုးစားရင်း မျက်ရည်မြစ်

ဟာ အလိုလို တိမ်ကောသွားခဲ့တာပါပဲ။ သူများက လက်နဲ့ တို့ ရင် နွေက ခဲတံနဲ့ ပြန်ထိုးလိုက်ရမှ ကျေနပ်သူ။ ငါ့အသား တစ်ထွာပြုစုတ်သွားလျှင် သူ့အသား တစ်တောင်ပြန်ပြီး ပြုစုတ်သွားစေရမည်ဟူသော အငြိုးအ တေးထားတတ်သည့် စိတ်ဓါတ်တွေ တွယ်ငြိလာခဲ့သည် ။

အပေါင်းအသင်းလည်း မထား၊ အားရင် အားသလို စာဖတ်သည် ။ ထိုမှ ကဗျာစပ်ခြင်း၊ ဝတ္ထုရေးခြင်း ဗီဇက ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဝင်လာ သည် မသိ။ ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေကို မရေးရရင် မနေတတ်သလို။

ဒါကိုပင် မေမေက ပီတိဖြစ်လို့ ...

‘သမီး ကဗျာလေးတွေက ဖတ်လို့ ကောင်းသားပဲ။ ငုတ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက်ဆိုသလို ထွန်းပေါက်အောင် ကြိုးစားပေါ့ သမီးရယ် ... ဟိုမရောက် ဒီမရောက်တော့ မဖြစ်စေနဲ့ ။ သမီးကို ပညာတတ်ကြီး မေမေက ဖြစ်စေချင်တာ။ ဆားကိုပဲ ပုံလျက်ရလျက်ရ သမီးကို မေမေ ပညာအမွေပဲ ပေးမယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ မတည်မြဲဘူး။ ဒါကြောင့် သမီး စာကြိုးစားရမယ်။ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှ သမီးဖြစ်ချင်တဲ့ စာရေးဆရာမ လုပ်လို့ ရမှာ ’

အဲဒီအချိန်မှာ ...

မေမေ့စကားသံတွေဟာ နွေအတွက် အားမာန်တွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ မေမေ့ရဲ့ ချွေးစတွေကို လမ်းခင်းပေးခဲ့ချိန်မှာ နွေပညာကိုသာ ကြိုးစားခဲ့ တယ်။ နွေ့စိတ်ဓါတ်တွေ ယိုင်နဲ့ မသွားရအောင် မေမေက နောက်က နေ ကျားကန်ပေးခဲ့တယ်။

အဲဒီတုန်းကတော့ ဒုက္ခဆိုတာ သမုသသိင်္ဂီလို ရွှေကြုပ်ထဲထည့်ထား လို့ ရသလားလို့ မေးရလောက်အောင် ဒုက္ခရဲ့ အတိမ်အနက်ကို နွေ နား မလည်ခဲ့ပါဘူး။

မေမေ ဖျားပြီးဆုံးသွားတဲ့ အချိန် နောက်ပိုင်းမှာ ပေါ့။ နွေပညာရေး တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရတယ်။

မိန်းမတွေများ ယောက်ျားယူချင်ရင် အိမ်ခေါင်မိုးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အိမ်ထောင်ဦးစီးရှိမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို ပြသလို ယောက်ျားတွေ မိန်းမယူချင် လာပြီဆိုရင်လည်း မီးဖိုချောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနိုင်တဲ့ အိမ်ရှင်မ ရှိမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်တပ်ကြ စဉ်းစားတတ်တဲ့ ဦးနှောက် ဆင်ခြင်တတ်တဲ့ အတွေး အခေါ်နဲ့ ထက်မြတ်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိဖို့ ပါပဲ။ ပင်ပန်းတိုင်း ချမ်းသာတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကံက ကိုယ့်ဘက်မှာ ရပ်တည်ပေးရင် ဦးနှောက်ကို သုံးပြီး လက်ညှိုးကလေး ညွှန်လိုက်တာနဲ့ ငွေရတဲ့ အလုပ်တွေလည်း ရှိနေတာပဲလေ။

‘အမလေး... လေ... ဖအေကိုတောင် ကက်ကက်လန် ပြန်ပြောနေတာ။ ကျွန်မကိုသာဆို ဘယ်မျှလည်း အစ်ကိုရယ်... ဒါမျိုးပေါ့ မိမနိုင် ဖမနိုင်ဆိုတာ’

အသံစာစာနှင့် ရင်ဘတ်စည်တီးရင်း အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော ဖေဖေဒုတိယဇနီး ဒေါ်မြင့်မြင့်။ နွေ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း...

‘နွေတို့ သားအဖကြားမှာ ဒေါ်မြင့် ဝင်မပါပါနဲ့ ’

‘ဟဲ့... မပါလို့ မရဘူးလေ။ ငါက ညည်းအမေနေရာ ရောက်နေတာလေ။ အမြင်မတော်ရင် ဆုံးမရမှာ ပဲ’

အမေဆိုသော အသုံးအနှုန်းကြောင့် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ဧရာမ တင်းပုတ်ကြီးနှင့် အထူခံလိုက်ရသလိုပါပဲ။

‘ဒီမှာ ... ဒေါ်မြင့်’

‘ဘာလဲ’

‘လူတစ်ယောက်မှာ အမေဆိုတာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ အစားထိုး ပစ္စည်းဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မူလပစ္စည်းလောက် မကောင်းဘူး။ ရှင်က မိထွေးပဲ... မိထွေးက မိထွေးနေရာမှာ ပဲ နေပါ။ နေရာတကာ ဝင်မပါပါနဲ့’

‘အလိုလေး... အစ်ကိုသမီးပြောတာ ကြားရဲ့ လား... အစ်ကို... ကြားရဲ့ လား... မိဘကို စော်ကားနေတာ မြေမျိုဦးမယ်’

နွေဖေဖေ ဦးအောင်နိုင်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲလှုပ်၍ ပြောနေသော ဒေါ်မြင့်မြင့်ကို အမြင်ကပ်လွန်း၍ နွေနှုတ်ခမ်းကို မဲ့၍ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပစ်လိုက်သည် ။ ‘နှင်းစက်’ကတော့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းငုံ့နေမြဲ။

‘မိနွေ နင် ပြောလေကဲလေပါလား။ မြင့်က ငါ့မယား၊ ငါ့မယားဖြစ်မှတော့ နင်တို့ ရဲ့ အမေပဲ’

‘ဖေဖေမှားတယ်’

‘ဘာ’

‘ဖေဖေက မယားသေလို့ မယားပေးစားရပေမဲ့ သမီးတို့ အတွက်ကတော့ အမေသေလို့ အမေစားမရဘူး ဖေဖေ။ ဒါ ဘုရားရှင် လက်ထပ်ကတည်းက အယူအဆပဲ။ မာတာမိခင်ဆိုတာ တစ်ဝမ်းကွဲတောင် မရှိဘူး။ ဒါကို လူတိုင်းသိနေတာပဲ’

‘မိနွေ’

မိနွေ... မိနွေနဲ့ ငါးပိလှေတစ်စင်းလို စိန်ကုန်သည် တွေ မျက်စောင်းထိုးခံခဲ့ရတဲ့ ဘဝကို နွေ စိတ်ကုန်လွန်းလှပါပြီ။

‘သမီးမိုက်... နင့်မျက်နှာကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး။ မိဘကိုစော်ကားတဲ့ သမီး... ခု ငါ့အိမ်ပေါ်က ဆင်း... ဒီစကားတွေ ပြောမှာ မဟုတ်လား ဖေဖေ’

‘တောက်’

ဖေဖေ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတာကို နွေ မြင်နေရသည် ။ ခုမှ တော့ ဆင်နင်းတဲ့ ယပ်တောင် ဒီထက်တော့ တိုးမပြားတော့ပါဘူး။ မထူးစိတ်ကို ပိုက်လျက်...

‘သမီးကိုယ်ထဲမှာ လည်ပတ်စီးဆင်းနေတဲ့ သွေးတွေဟာ ဖေဖေသွေးတွေပါ’

‘မိနွေ... နင် ဆက်မပြောနဲ့ တော့။ နင် တော်တော် မိုက်ရိုင်းနေပါလား။ နင့်လိုသမီးမျိုး ငါ့မှာ မရှိဘူး။ ငါ့ကိုလည်း အဖေရယ်လို့ မသတ်မှတ်နဲ့ ။ သွား... သွား... နင့်ကို ငါ တစ်သက်လုံး ငါ့သမီးစာရင်းထဲက ပယ်ထုတ်လိုက်ပြီ။ မိဘကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် အမျိုးမျိုးလုပ်တဲ့ ကောင်မ’

တောင်းစုပ်၊ ပလုံးစုပ်ကို ပစ်ရိုးထုံးစံရှိပေမဲ့ သားသမီးဆိုး ပစ်ရိုးထုံးစံမရှိတဲ့ ဒီစကား သူမအတွက်တော့ မှားနေပါပြီ။ မိဘကတောင် ပြတ်နိုင်ရင် သားသမီးက ဘာတားမလဲဟူသော စိတ်က အထွဋ်အထိပ်သို့ရောက်လျက် ကိုယ်ကို ချာခနဲ လှည့်လိုက်ချိန်...

‘မမ’

သူမလက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲရင်း မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေသော ညီမလေး ‘ဆောင်းနှင်းစက်’။

‘နင့်ကို ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်’

မာဆတ်ဆတ်အသံနှင့်အတူ နှင်းစက်လက်ကို ဖြုတ်ချခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်
မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

‘မမ... မမ’

သူမကို ခေါ်နေသံကြားသော်လည်း လုံးဝ လှည့်ကြည့်ခြင်း မရှိတော့
။ နွေတန်ခူးဆိုတာ အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်မကျောသော မိန်းကလေးပင်။

အခန်း(၂)

လောကမှာ ငတ်လို့ သေတဲ့ မသာရယ်လို့ မရှိသလောက် ရှားပါသည်။ ။ ရန်သူငါးပါးက ပေးလာတဲ့ ဒုက္ခစက်ဝန်းထဲမှာ မဟုတ်သရွေ့ ထမင်းငတ်သည် ဆိုတာ မရှိနိုင်။ ထိုသို့ ခံယူထားသော နွေတန်ခူး...

ပထမတော့ သူငယ်ချင်းအကူအညီဖြင့် ပန်းရောင်းသည် ။ ပန်းရောင်းပြီးတာနှင့် ရပ်ကွက်ထဲမှာ အဝတ်တွေ အငှားလိုက်လျှော်သည် ။ တချို့သူဌေးအိမ်တွေက နွေကို သနားသဖြင့် ထမင်းဟင်းတွေ ထည့်ပေးသည့်အခါ တစ်နပ်စာကို နှစ်နပ်စာရအောင် ချွေတာ၍ စားသည် ။

တစ်နေ့...

‘နေ့ရေ... နွေ’

တကြော်ကြော်အော်ရင်း မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ကိုင်၍ ပြေးလာသော သူငယ်ချင်း အေးမာ။

‘ဟဲ့... အေးမာ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ’

‘ဒီ... ဒီမှာ ’

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်လေးကို ထိုးပေးနေသော အေးမာလက်တွေ တုန်နေသည် ။ မဂ္ဂဇင်းက ယခုလထုတ် မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်မို့ နွေလှမ်းယူလိုက်သ

ည် ။

‘ဒီစာအုပ်က နင့်နာမည်နဲ့ ရောက်လာတာ။ ဒီအထဲမှာ နင့်ဝတ္ထုတိုလေး ပါလာတယ်။ ဒီမှာ စာမူခ...ရော’

‘ဟယ်’

အေးမာ လှမ်းပေးသော ပိုက်ဆံကို လှမ်းမယူဖြစ်သေး။ စာအုပ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်တော့ သူမရဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးပါလာသဖြင့် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာခဲ့ရသည် ။

‘ငါ... ငါ အိပ်မက်များ မက်နေသလား အေးမာရယ်’

‘အိပ်မက် မဟုတ်ဘူး တကယ်မယုံရင် လက်ကို ဆိတ်ကြည့်’

‘အား’

အေးမာ စကားအဆုံးတွင် နွေ အေးမာလက်ကို ဆွဲဆိတ်လိုက်သဖြင့် အေးမာ ငယ်သံငယ်ရင်းပါအောင် အော်လေသည် ။

‘ခစ်... ခစ်’

ပြီး... နွေက တခစ်ခစ် ရယ်လေသည် ။

‘ခွေးမ... ကိုယ့်လက်ကိုယ် ဆိတ်မကြည့်ဘဲနဲ့ သူများ လက်ကို’

‘နင့်လက်မို့လို့ ဆိတ်တာပေါ့... ကိုယ့်အသားအနာခံပြီး ကိုယ့်လက် ကိုယ်တော့ ဘယ်ဆိတ်ပါ့မလဲ’

အေးမာ မျက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲ လှလှပပကြီး ဝင်ရောက် လာလေသည် ။ နွေကတော့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်လေးကို ရင်မှာ ပိုက်၍ မျက်လုံးလေးစုံ မှိတ်ကာ ပြုံးနေသည် ။

‘မှီရတဲ့ မျက်နှာဆိုတာ ဒါမျိုးထင်တယ်’

‘ထိပေါက်ရင်တောင် ငါ ဒီလောက်ပျော်မှာ မဟုတ်ပါဘူး အေးမာ ရယ်... မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ထဲမှာ ငါ့ကဗျာ၊ ငါ့ဝတ္ထုလေးတွေ ခုလို တစ်ခါတ လေပါဖို့ ငါ ဘယ်လောက် ကြိုးစားရေးခဲ့ရသလဲ၊ ငါ ဘာတွေ စွန့်လွှတ်ခဲ့ ရသလဲဆိုတာ နင် အသိဆုံးပါဟာ’

‘အေးပါဟယ်... နင် ခုလို ပျော်နေတာမြင်ရတော့ ငါလည်း ပီတိဖြစ် ရပါတယ် နွေရယ်’

နွေ ရှစ်တန်းကျောင်းသူဘဝက စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲမှာ ပထမဆုရခဲ့လို့ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ခဲ့ရှာသော မေမေ့အပြုံးမျက်နှာကို ပြေးကာ မြင်ယောင် မိပါသည်။ ။

မေမေရယ်...

မေမေသာ ရှိနေသေးရင် ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ပျော်နေမလားပဲ။ ရလိုက် တဲ့ စာမူခလေးဟာ တစ်ကျပ်တည်းပဲဖြစ်ဖြစ် ပထမဦးဆုံးရတဲ့ ဆုလာဘ်မို့ မေမေ့ကို လက်အုပ်ချီပြီး ကန်တော့ချင်လိုက်တာ။

‘ဟင်’

‘ဘာဖြစ်သွားတာလဲ’

‘ငါ မေမေ့ကို သတိရသွားလို့ ပါ’

‘နွေရယ်’

အေးမာ နွေ့ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ညည်းတွားလေသည်။ ။

‘အကွပ်မရှိတဲ့ ကြမ်း ပရမ်းပတာတဲ့ ၊ မေမေ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းများ ငါ့ကိုယ်ငါ ပရမ်းပတာ မဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းခဲ့ရတာ။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ ယိုင်သွားခဲ့တာပါပဲ’

‘နင်... ငိုချင်နေလား နွေ’

စာနာစိတ်နှင့် မေးလာသော အေးမာအမေးကို နွေ မဖြေပါ။
ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကို ကာရံထားသော တံတိုင်းတစ်ခု၏ အပြုံးမျိုးကို
ခပ်လွန်လွန်ပြုံးလျက်...

‘ငါ့ဘဝကို လွယ်လွယ်နဲ့ အရှုံးမပေးဘူး အေးမာ။ ငါ့ဘဝအမြင့်ဆုံး
ကို မရောက်မချင်း ဘဝတိုက်ပွဲတွေကို တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ငါတိုက်နေဦးမှာ
,

အေးမာ တအံ့တဩ ဆိုမိသည် ။ နွေငိုတာကို အေးမာ တစ်ခါမှ မ
မြင်ဖူးခဲ့။ မိမိတို့ သာ ထစ်ခနဲဆို ဟီးခနဲ ငိုပစ်လိုက်တာ။ နွေကတော့ သူ
မမေမေဆုံးတာတောင် ငိုခဲ့သူမဟုတ်ပါ။ အချို့ကဆိုလျှင် နွေကို ပြော
ကြသည် ။

‘နေနိုင်လိုက်တာ နွေရယ်... ကိုယ့်အမေတစ်ယောက်လုံး သေတာ
တောင် မျက်ရည်တစ်စက်မကျဘူး... အံ့ပဲ။ နင့်မှာ နှလုံးသားမှ ရှိသေး
ရဲ့ လား’ တဲ့ ...။ အချို့ကျပြန်တော့ နားလည်မှုများ စွာနှင့်။

‘စိတ်ထဲပေါ့သွားအောင် ငိုချလိုက်ပါလား နွေ... ခုလိုမငိုဘဲ တင်း
ထားတာ ပိုပြီး ခံစားရတာပေါ့’

ဒီလိုပြောကြပေမဲ့ နွေ ခေါင်းကိုပဲ သွင်သွင်ခါပစ်ခဲ့ပါသည် ။

‘နွေ... မငိုဘူး၊ ဘာလို့ မငိုသလဲဆိုရင် အဲဒါ မေမေ့ကို သိပ်ချစ်လို့ ၊
မေမေ့စကားကို နားထောင်လိုက်တာပဲ။ မေမေက အသံပျော့တာ ငိုတာ
ကို မကြိုက်ဘူး။ ပြီးတော့ နွေ ငိုလိုက်လို့ စိတ်ထဲပေါ့သွားရင် ခံစားချက်
တွေလည်း ပေါ့သွားမှာ ပဲ။ နွေ မေမေ့ကို နွေနှလုံးသားထဲမှာ တသသနဲ့
အမြဲ သိမ်းထားချင်တယ်။ ဒါကြောင့် နွေ မငိုတာ’

လို့ ပြောခဲ့သော နွေပါ။ ဒါကြောင့် နွေတန်ခူး၏ ဘဝတွင် မျက်ရည် ဟူ၍ နှင်းတစ်စက် မိုးတစ်ပေါက်ပင် မကြွေမခခဲ့။

‘နင် နှင်းစက်ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားတော့မှာ လား နွေ’

နွေ အေးမာကို လှည့်ကြည့်ရင်း...

‘အဲဒီလောက်အထိတော့ ငါ အကြင်နာတရား မကင်းမဲ့သေးဘူး အေးမာ... တစ်နေ့နေ့တော့ နှင်းစက်ကို ငါ ခေါ်မှာ ပါ။ အရိပ်မကောင်း သေးလို့ ရေချမ်းစင် မဆောက်သေးတာပေါ့... အေးမာ’

‘နင့်အရိပ်က အခက်မဝေခင် နှင်းစက်ကတော့ လုံးပါးပါးပြီး သေ သွားလိမ့်မယ် နွေ’

နွေ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ထိလှမတတ် ကျုံ့ကာ...

‘နှင်းစက် ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ အေးမာ’

အေးမာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသက်မသာချသည် ။

‘နင်ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်ရင် ပိုသိရလိမ့်မယ်။ နွေ ငါ ကိုကိုတို့ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကန်ထရိုက်တစ်ခုကို ကိုကိုကို ထမင်းချိုင့်လိုက်ပို့တော့ နှင်းစက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်။ ဘိလပ်မြေဒယ်တွေကို မနိုင်မနင်းနဲ့ ရွက်နေတာ’

‘ဘာ...’

နားထဲကို မိုးကြိုးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်သည့်နှယ်။ ဒါ ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ။ မေမေရှိစဉ်တုန်းကဆို နွေကိုယ်တိုင်ပင် တစ်ပိဿာဝန်ကို မ,မ ခဲ့ဘူးသလို ညီမလေးဆို ဆော့ကစားလို့ ကောင်းတုန်း။ နှင်းစက်က ခုမှ ဆယ့်လေးနှစ်သမီးပဲ ရှိသေးတာ။ ဒါ ခိုင်းသင့်သလား။

‘နွေ’

အေးမာ ခေါ်လိုက်ပေမဲ့ နွေက အဝေးကို ရောက်သွားပြီ။ မြန်လိုက်
တဲ့ စိတ်။

လျင်လိုက်တဲ့ ခြေထောက်။

အမြောက်ထဲက ကျည်တစ်တောင့်ထက်ပင် မြန်နေပြီလား မသိ
တော့။

အခန်း(၃)

အစ်မကြီး အမိအရာဟူသော စကားတစ်လုံးသည် ခုချိန်မှာ နွေအတွက် အထိရောက်ဆုံးအချိန်။ ရှက်ရကြောက်ရမှန်း မသိနိုင်အောင် ညီမဇောနှင့် ခြေလှမ်းတိုင်း တုတ်နေသော လုံချည်ကို အောက်နားစမှ ကိုင်၍ ဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ မြေကြီးတို့ နာကျင်စွာ ငိုလောက်သည် ။

‘နွေ’

ခေါ်သံကြားပေမဲ့ လှည့်မကြည့်ဖြစ်။

‘နွေ... ခဏလေး နေပါဦးဟ’

နောက်ကနေ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာကြောင့် နွေ ခြေလှမ်းတွေ ယိုင်နဲ့ သွားလေသည် ။

‘ဘယ်လိုလဲ... စာရေးဆရာမကြီးရဲ့ ။ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ပါတာနဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် မမြင်တော့ပါလား’

နွေ စိတ်အပျက်ဆုံးစကားသံ...

‘စစ်ပြေ’

‘ပြော’

‘နင် ငါ့ကို ခန့် မနေနဲ့ ... နင်နဲ့ ရန်ဖြစ်နေဖို့ ငါ့မှာ အချိန်မပိုဘူး’

‘ငါ သိပါတယ်... နင် ဒီလိုစကားမျိုးပဲ ပြောမယ်ဆိုတာ၊ ငါကလည်း အသဲမာတဲ့ နင့်ကို ရွေးပြီးချစ်မိခဲ့တဲ့ သူဆိုတော့ နင် ဘယ်နေ့ စိတ်ကောက်ပြေမလဲ စောင့်နေရတာ’

နွေ စစ်ပြေငြိမ်းကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။ ။ ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတွေနဲ့ သူ့ကို ဘယ်အရာ ပိုချစ်သလဲ၊ လက်တစ်ဖက်ကို ရွေးပါဆိုတဲ့ စစ်ပြေက ခု... နွေ စိတ်ကောက်ပြေတာကို စောင့်နေသတဲ့ လား။ နွေ စိတ်ကောက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ ဒီလို ကလေးဆန်တဲ့ အပြုအမူမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့။

‘ပြောလေ... နွေ’

‘ငါ ဘာပြောရမလဲ’

‘တစ်ခုခုပေါ့’

‘ငါ အခု နင်နဲ့ တငြိမ်တစိမ် စကားပြောမနေနိုင်ဘူး စစ်ပြေ... ခု... နှင်းစက်ကိစ္စက အရေးကြီးနေတယ်။ နောက်နေ့မှ နင်နဲ့ ငါ တွေ့ကြတာပေါ့’

နွေ ပြောခဲ့သော နောက်နေ့မှာ ဘာတွေ ပြောဖြစ်ကြမည်လဲ။

‘နှင်းစက်’

‘ရှင်’

‘ဒီ... ခဏလာဦး’

အိမ်ပေါ်မှ နေ၍ ခါးထောက်လျက် ခပ်မိန့်မိန့်ကြီးခေါ်နေသော ဒေါ်မြင့်မြင့်။ နှင်းစက် လျှော်လက်စ အဝတ်တစ်ပုံကြီးကို ခဏထားခဲ့ပြီး

ဒေါ်မြင့်မြင့်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

‘စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ ငါ့အင်္ကျီရော’

‘ဟို... ဟို’

နှင်းစက် အဖြေရကျပ်သွားသည်။ ။ မနက်က အဝတ်တွေ မီးပူထိုးနေရင်း ဖေဖေ ဆေးလုံးဝယ်ခိုင်းလို့ မေ့ပြီး ထွက်သွားတာ အင်္ကျီက မီးပူကျွမ်းသွားသည်။ ။ ဒါတောင် ဖေဖေနဲ့ တွေ့လို့ တော်သွားတာ။ မဟုတ်ရင် ဘာတွေ လောင်ကုန်မည်မသိ။

‘ဟဲ့... မေးနေတယ်လေ’

နှင်းစက် ခေါင်းကလေးငုံ့၍ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ ။

‘နှင်း... နှင်းစက် မီးပူထိုးရင်း မီးကျွမ်း’

‘ဘာအေ့’

နှင်းစက် စကားပင်မဆုံးလိုက်။ ကျားတစ်ကောင်လို ဟိန်းဟောက်သံက မိုးလုံးညံသွားသည့်နှယ်။

‘ညည်း... ငါ့ကို ရွံ့ပြီး တမင်လုပ်တာ မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဘာမဟုတ်တာလဲ... ဘာမဟုတ်တာလဲ... အဲဒီအင်္ကျီတန်ဖိုး ဘယ်လောက်ရှိလဲ ညည်း သိလား’

‘မသိ... မသိပါဘူး’

‘ဘယ်သိမလဲ... ဒါမျိုး ညည်းတို့ မှ မဝတ်ဖူးတာ။ လုံချည်ရော အင်္ကျီပါ တစ်သောင်းခွဲပေးခဲ့ရတာအေ့။ အခု... အလှူသွားဖို့ ငါက ဘာဝတ်သွားမလဲ။ ပြောစမ်း... ပြောစမ်း’

ပြောရင်းမှ ဒေါ်မြင့်မြင့် ဒေါသတွေ စွပ်ကြီးကာ နှင်းစက် ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ ။ နှင်းစက် နာကျင်စွာ ငိုလေ၏။

‘နှင်းစက်... တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ... ဒေါ်မြင့်ရဲ့’

‘ဘာတမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး လဲ... ကောင်မ’

‘အဟင့်... ဟင့်... အီး’

‘မငိုနဲ့ ... ဒါ အသုဘအိမ် မဟုတ်ဘူး ... ကျက်သရေယုတ်တယ်... တိတ်စမ်း’

ဆံပင်ကို ဆွဲထားသည့်လက်က ပို၍ တင်းလာသဖြင့် နှင်းစက် နာကျင်စွာ ဒေါ်မြင့်လက်ကို တွန်းဖယ်နေမိ၏။

‘ကြောက်ပါတယ် ဒေါ်မြင့်ရဲ့ ... နှင်းစက် နောက်သတိထားပြီး လုပ် ပါမယ်... အီး... ဟီး... ဟီး’

‘အမယ်လေး... ဘေးအိမ်ကကြားရင် ငါ့ကို မကောင်းပြောကြဦး မယ်။ ဂြိုဟ်မလေး... ခု... တိတ်စမ်း’

ခြံဝကို ခြေချမိသည် နှင့် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် နွေ့တစ် ကိုယ်လုံးမှ သွေးတို့ သည် ဆူပွက် လာလေ၏။

‘ဒေါ်မြင့်’

နွေ့ အာခေါင်ခြစ်၍ ကုန်းအော်လိုက်သည်။ ။ နွေ့ကို မြင်သည် နှင့်...

‘ဪ... ညည်းကိုး’

‘ရှင် ကလေးကို ဘာလို့ ဒီလောက်နှိပ်စက်နေတာလဲ’

‘မလိမ္မာလို့ ဆုံးမနေတာလေ’

‘မမ’

နှင်းစက်က နွေ့ကိုဖက်၍ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလေသည်။ နွေ့က အလိုက်သင့် ပြန်ဖက်ထားရင်း မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ဒေါ်မြင့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ရှင်က သားသမီးမရနိုင်တဲ့ အမြဲမကြီးဆိုတော့ မိခင်စိတ် ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ကိုယ့်မှာ မရှိတိုင်း သူများ သားသမီးကို နှိပ်စက်နေတာ ဒါ... ဆုံးမတာလား’

မှန်တာတွေပြောတော့ ဒေါ်မြင့်မြင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်လေပြီ။

‘ကြည့်စမ်း၊ လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိ စော်ကားလိုက်တာ’

‘ကြီးသူကိုရိုသေ၊ ရွယ်တူကို လေးစား ဆိုပေမဲ့ နွေ့ ရိုသေထိုက်သူကို ပဲ ရိုသေနိုင်မယ်... ဒေါ်မြင့်’

‘ညည်း... ငါ့ကို စော်ကားဖို့ ရောက်လာတာလား နွေ့။ ငါ့လက်ဖဝါးက ပါးမရွေးဘူးနော်’

နွေ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ နှင်းစက်ကို တွန်းဖယ်လိုက်သည်။ ပြီး ဒေါ်မြင့်မြင့် ရှေ့တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ပြီး ပါးတစ်ဖက်ကို စောင်းငဲ့ပေးလိုက်သည်။

‘ရှင့်လက်ဝါး ဘယ်လောက်မာသလဲ မြည်းကြည့်ရအောင်... ရိုက်ကြည့်လေ’

ဒေါ်မြင့်မြင့် အံ့အားကြီးလျက်...

‘တော်တော်အကြောမာတဲ့ ဟာမ... ကဲဟယ်’

‘ဖြန်း’

နွေ မျက်နှာလေး နည်းနည်းယိုင်သွားသည် မှ အပ ပူခနဲဖြစ်ပြီး စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်သွားသော ပါးပြင်ကို လက်နှင့်ကိုင်မိခြင်း၊ စမ်းမိခြင်း လုံးဝမရှိ။ အပြီးခပ်ယဲ့ယဲ့လေးနှင့် ဒေါ်မြင့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ...

‘နောက်တစ်ဖက် ကျန်သေးတယ်... ရိုက်ဦးမလား’

အပြီးမပျက်သော နွေ့ကိုကြည့်၍ ဒေါ်မြင့်မြင့် ဖြိုသွား၏။ နွေက သူမလက်ချောင်း အဆစ်ကလေးတွေကို တဖြောက်ဖြောက် ချိုးရင်း...

‘ရောင်းသူနဲ့ ဝယ်သူမှာ တောင် အပေးအယူတော့ ရှိတယ် ဒေါ်မြင့်ရဲ့’

‘မမ’

နွေ့စိတ်ဓာတ်ကို သိနေသော နှင်းစက် ကြောက်လန့်တကြား နွေ့ကို မော့ကြည့်သည် ။ နွေ့ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ သူများ ပြုသမျှ နဲ့ခဲ့သူမဟုတ်။ ဒါကို ဒေါ်မြင့်မြင့်လည်း သိနေပါသည် ။

‘ညည်း... ညည်း... မိဘကို စော်ကားရင် ငရဲကြီးလိမ့်မယ်နော်... မိနွေ့’

ဒေါ်မြင့်မြင့် ကြောက်လန့်ကာ နောက်လှည့်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသည် ။ နွေ့ကလည်း အလွတ်မပေး။

‘ဖြန်း... ဖြန်း’

‘မမ’

ရိုက်ချက်က ဘယ်ပြန်ညာပြန်။ ဒေါ်မြင့်မြင့် တံခါးဘောင်သို့ တစ်ခါတည်း ကျောက်ကပ်သွားသည် ။

‘အဲဒါ... မှတ်ထား ဒေါ်မြင့်၊ နွေ့ဆိုတာ မြေပွေးလိုမိန်းမမျိုးပဲ။ ရှင့်ကို

စော်ကားလို့ ငရဲကျမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အဝီစိကနေ ဘယ်တော့မှ တက်ဖို့
မကြိုးစားဘူး’

ပထမတော့ ဒေါ်မြင့်မြင့် ကြောင်နေသည်။ ။ နောက်တော့

‘လာကြပါဦးရှင်... လာကြပါဦး၊ ဒီမှာ ကျွန်မကို နွေ သတ်မလို့ တဲ့
... ပါးကိုလည်း ရိုက်သွားတယ်၊ လာကြပါဦး... ကယ်ကြပါဦး... အီး...
ဟီး... ဟီး’

ဒေါ်မြင့်မြင့်တစ်ယောက် ကဆုန်ပေါက်၍ ငိုလေသည်။ ။ ဒါကို နှင်းစ
က်ခမျာ ကြောက်လွန်း၍ ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေရှာသည်။ ။

‘လာ... နှင်းစက်၊ ဂရိုစိုက်မနေနဲ့ ... ကားများ လို ဆီကုန်ရင် ရပ်
သွားလိမ့်မယ်’

နွေ ဆွဲခေါ်ရာသို့ နှင်းစက် ပါလာခဲ့သည်။ ။ နွေကတော့ ဘာကိုမှ ဂရု
မစိုက်။
